

[Udenrigsministeren.]

linger, at det er mig ufatteligt, at man kan vedblive at forsøge en Diskussion derom.

I Forbindelse hermed har man stadig slynget til os det sædvanlige Spørgsmaal overfor det Militærvæsen, der nu foreslaas fra Regeringens Side: Skal det i givet Tilfælde bruges til at skyde? Skal det kunne bruges til at slaas? I denne sidste Form hørte vi det i Gaar fra den ærede Ordfører for Retsstatspartiet, det ærede Medlem Hr. Axel Dam. Det ærede Medlem var jo i det hele taget kommet i en forholdsvis kraftig Krigsmaling i Gaar, i en paafaldende Mod-sætning til den Maade, hvorpaa alle Talere fra det ærede Medlems Parti, som jeg under Valgkampen har haft Lejlighed til at skifte Ord med, udtalte sig om det militære Spørgsmaal.

Med Hensyn til selve Spørgsmaalet: Skal dette Militærapparat i givet Tilfælde bruges til Magtudfoldelse? da har vi jo fra vor Side haft al mulig Lejlighed til at fastslaa vor Opfattelse i de klareste og mest uomtvistelige Ord under tidligere Forhandlinger. Vi har gjort det paa Tryk i Militærkommissionens Betænkning i 1922, vi har gjort det siden Gang efter Gang her i Salen; jeg gjorde det, kaldt frem ved Udtalelser fra det ærede Medlem Hr. Holstein i Fjor, sidste Gang vi havde Lejlighed til at skifte Ord om disse Spørgsmaal, med Anførelse fra Krigstiden af en Række Eksempler, der kunde gøre Forholdet anskueligt selv for dem, der har allersværest ved at fatte, fordi deres Øren nu en Gang paa dette Omraade er i en overordentlig Grad tilstoppede. Men jeg maa tilstaa, at efter at disse Redegørelser er givet, efter at Eksemplerne er givet, saa synes det mig, at der ikke kan være manglende Forstaaelse tilbage her undtagen hos de ærede Medlemmer, hvis Øren er saa uigennemtrængeligt tilstoppede overfor Fornuft paa dette Omraade, at det nærmest maa siges at være spildt Ulejlighed at beskæftige sig yderligere med Redegørelser overfor Medlemmer, der tager mod alt med saadanne vrangvillige Sind.

Den Ordning, vi foreslaar, er afpasset efter de Bevogningsopgaver, som Danmark løste i Krigen, den er stillet op i hele sin Karakter netop i Tilknytning til de Erfaringer, vi gjorde i Krigens Dage. Det ærede Medlem Hr. Parkov sagde i Gaar — eller i Forgaars, var det maaske — som Ordfører for det konservative Folkeparti, at hvis vi havde haft en Ordning som den, der nu foreslaas fra Regeringens Side, i 1914, da vilde Tyskerne utvivlsomt have

besat dansk Landomraade. Jeg tør sige til det ærede Medlem, at der findes ikke i nogen af Erfaringerne fra Krigens Tid blot det fjerneste, det svageste Grundlag for den Opfattelse, han her har fremført. Jeg antager, at det ærede Medlem tænker paa den Minespærring, som fandt Sted, og som bidrog til at holde Danmark udenfor Krigen, den Minespærring, som det ærede Medlems Venner i det store og hele modsatte sig, men hvis Betydning for Krigens lykkelige Udvikling for vort Vedkommende i den Forstand, at vi holdt os udenfor den, jo stadig har været anerkendt fra alle Sider senere. Men Foranstaltninger af den Art vilde jo kunne gennemføres, som de blev gennemført i 1914, paa Grundlag af det Forslag, der nu ligger paa Tingets Bord.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen vendte tilbage til Diskussionen om Betydningen og Rækkevidden af Haagerkonventionerne og om Forstaaelsen af disse Konventioner. Selve Drøftelsen af Paragraffernes Betydning skal jeg ikke her komme ind paa, thi jeg tror, at det ærede Medlem med Hensyn til dette vil falde i Hænderne paa det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, og dèr tror jeg, at han er saa godt anbragt i saa Henseende, som han fortjener at være, og som han kan gøre Krav paa, saa jeg tror ikke, det er fornødent for mig at komme ind derpaa.

Men det ærede Medlem sagde, at den Opfattelse af Haagerkonventionerne, som det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen havde udviklet, og som jo i det hele taget hævdes fra vor Side, forstod man ingen Steder. Der var en helt anden Opfattelse, som blev forstaaet alle Vegne, og naar de delegerede i Genève havde siddet rolig og stille og ingen Indvendinger gjort mod de danske Planer, saa beroede det paa, at disse delegerede forstod noget helt andet ved Vendingen om Haagerkonventionerne, end den højtærede Statsminister gjorde, da han anvendte det i sin Tale.

Maa jeg overfor dette sige, at jeg ikke noget Sted har truffet denne Forstaaelse af Haagerkonventionerne, som det ærede Medlem er Talsmand for, udenfor den Gruppe af Politikere i visse Lande, der er nødt til at bruge Teorierne om Neutralitetsforpligtelser for at finde en Art Begrundelse for deres Iver for det paagældende Lands Militærvæsen. Der er visse Lande, hvor man har opgivet Troen paa, at dette Lands Militærvæsen kunde skabe et virkeligt Forsvar, en alvorlig Indsats overfor et alvorligt Angreb, der gjaldt Landets Selvstændighed eller Landets